Horváth Péter

Laci

Több mint harminc éve keveredtünk össze. A Tekintet szerkesztőjeként keresett meg. Barátság első látásra? Ilyesmi történt. Erősen megszerettem, ő pedig elkényeztetett végtelen bizalmával és szeretetével, mintha idősebb, okosabb, nagytudású bátyám volna. Egyetlen dologban voltam ügyesebb vagy szerencsésebb Nála: az ultijátékban. Papp János színész barátunkkal játszottunk rendszeresen, Laci majdnem mindig veszített. Akkoriban még voltak kétszázforintos papírpénzek, amit Lacibankónak hívtunk – sokat elnyertünk tőle.

Szerkesztőként is elkényeztetett, ahogy – azt hiszem – legtöbbünket, akiket közölt a Tekintetben, később az általa új életre hívott Új Írásban. Fantasztikus munkabírású, elhivatott és végtelenül sármos férfi volt. Irigyeltem is kicsit a „szépségét". Példaképem volt: legyek ilyen belátó, megengedő, nagyszívű ember, mint amilyen *ő, kilencvenévesen!!!!*

Aztán jött a betegség, az operáció, ami elcsúfította az arcát, megfosztotta megnyerő mosolyától, mindig energiától csillogó tekintetétől. Humorérzékét akkor sem veszítette el. „Az orvos azt mondta – mesélte torz mosollyal lefittyedt ajka körül – a műtét jól sikerült, de nem annyira jól." Nem csak kedvelt kupicányi pálinkáit nem tudta meginni, a szilárd étel is kihívás volt. Vészesen lefogyott, mintha a zakója alatt csak a csontváza volna... De fáradhatatlanul, és nagy kedvvel szerkesztette a lapot, és ultizott velünk az utolsó hetekig.

Nehezen fogom fel, hogy nincs már.